De Levende Natuur 19 (11):255-256 (1914)

IN DEN PASTORIETUIN.

ZOU het ergens zoo mooi zijn als hier wanneer de avondzon haar gouden stralen werpt over de weiden en den gouden regen kleurt alsof hij weer op nieuw gaat bloeien? Zoo rustig, zoo vreedzaam is alles, geen geluid hoort men dan, in de verte, het schuren der melkemmers op de boerderij. Droomerig loopen de koeien in de weide, de jonge kalveren, die nog zoo straks als jonge honden samen stoeiden en speelden, hebben zich neergevleid in het hooge gras, het veulen, moegedraafd, ligt naast de moeder. Dit gedeelte van den tuin doet mij altijd denken aan een kloostertuin zooals het ingesloten ligt tusschen hooge boomen en struiken, die het aan weerskanten van den moestuin scheiden en de hooge doornheg, waarachter de groote weide met het ooievaaarsnest. Roode rozen, kamperfoelie en blauwe regen slingeren in dichte wanorde langs de muren van het huis omhoog en herbergen menig vogelnest. Niet zeer systematisch is de tuin aangelegd, maar om in een klein bestek zoovee[l] mogelijk bloemen te hebben: geraniums, pyrethrums, akeleien, leeuwenbekken, pioenen, hortensias, fuchsias, violen en veel, veel rozen. De wilde wingerd woekert over de hut en lange ranken maken een levend gordijn tegen de middagzon. Vlak onder het openslaand raam van de huiskamer hebben vliegenvangertjes hun nestje neergevleid op een paar takken van de kamperfoelie; er zijn al vier jongen in en het zal een lust zijn wanneer ze maar zijn uitgevlogen want ze bezorgen me heel wat moeite en zorg; het ligt zoo open en bloot en katten en kraaien zijn niet zeldzaam hier; de eerste laten zich gemakkelijk verjagen maar de laatsten hebben ook jongen en loeren steeds op buit; vooral in den vroegen morgen als de honger het grootst is, zoeken ze hun slag te slaan en ik heb al menigen ochtend een paar uur boven voor het open raam gezeten om ze te verjagen en mijn lievelingetjes te beschermen; ik houd zooveel van die mooie grijze vogeltjes met hun kleine verstandige zwarte oogjes en hun sierlijke bewegingen, daarbij zoo vertrouwend en weinig schuw. Tegenover het nestje ligt het perk met pyrethrums, dat een beetje woest is geworden en door eenige schuins over elkaar geslagen stokken wordt in bedwang gehouden en op die stokjes strijken ze altijd neer met hun bekje vol insecten, vóórdat ze die in het nest brengen; de jongen zien het al en rekken de halzen, ze worden al zoo groot en het is haast niet te begrijpen dat ze onder het woelen niet uit het ondiepe nest vallen.

Wat schuifelt daar tusschen de bladeren van de viooltjes langs het huis? Het is zoowaar het egeltje, welks bestaan we reeds vermoedden door een geschuifel en gewroet onder de hut. Daar heeft hij zeker zijn nest want hij verdwijnt nu onder de planken. Zou hij daar een gezin hebben? Heeft iemand wel eens twee egeltjes tegelijk gezien of kleine egeltjes? iedereen spreekt altijd van »het« alsof hij alleen enkelvoudig bestond. Langer worden de schaduwen, een gedeelte van de weide is al door de zon verlaten. In het bovenste topje van een hoogen spar, hooger dan een huis, zit de merel zijn avondlied te zingen. Zoo melodieus klinkt zijn gezang in den stillen avond; als hij even ophoudt hoor ik, heel in de verte een ander, die hem antwoord geeft; wat zouden ze elkander toeroepen? merels zijn vogels met temperament; is zijn gezang een minnelied, een jubellied of een danklied? ik geloof niet aan dat onbewuste, dat instinctmatige, phrasen om onze onkunde te bedekken. Wat zou ik graag willen weten, wat er opgesloten ligt in die heldere tonen — maar, wat schettert daar op eens er dwars tegen in? hei daar, die heeft ook temperament! het lijkt op een vinkenslag, maar die is vroolijk, zonder aanmatiging en dit brutaal, tergend, uitdagend. Het is vlak bij, ik steek voorzichtig even mijn hoofd buiten de hut en kan haast het lachen niet laten want daar zit een winterkoninkje op den rand van de hut met glinsterende oogjes en uitgespreide vlerken het staartje strijdhaftig omhoog en scheldt er op los. Ik ken hem wel; hij had zijn nest heel kunstig aangebracht tegen de hut achter het kippegaas zoodat geen kraai het genaken kon en hij zelf wipte met gemak door de gaten heen en weer, om zijn jongen te verzorgen;

De Levende Natuur 19 (11):255-256 (1914)

juist van morgen heb ik ze uit zien vliegen; kwieke, pientere kleintjes en nu komt hij misschien eens kijken of ze er ook nog een vergeten hebben.

De merel zwijgt een oogenblik verbluft maar dan klinkt zijn lied weer, hoewel anders dan daar straks, driftiger, niet zoo zacht meer; harder schettert het winterkoninkje en boozer wordt de merel, zoodat de oude Dominee verbaasd opkijkt van het boek, waarin hij verdiept is en zegt: »Wat maken die vogels van avond toch een leven!« Ik glimlach maar even, ik ben bang om ze te storen en moet eens zien hoe het afloopt. Nog een paar minuten duurt de wedstrijd, dan geeft de merel het op en vliegt weg; het winterkoninkje is overwinnaar gebleven, hij laat nog een laatsten triomfkreet hooren en verdwijnt dan ook — en alles is weer even stil en vredig als te voren.

We maken nog een wandeling door den moestuin en staan nog even bewonderend stil voor de rozen; daar klinkt de Zettensche avondzang van een der omliggende gestichten, negen uur, witte dampen stijgen op uit de weiden, het wordt kil, we moeten naar binnen.

C. E. v. De.

VAN KRAAIENLEVEN.

IN den loop van dezen zomer voedde ik zes jonge kraaien op, die alle weldaden zeer waardeerden en in volle vrijheid rondvlogen. Ik had dus gelegenheid deze aardige intelligente dieren gade te slaan en nu ze mij met den herfst verlaten hebben, wilde ik aan dierenvrienden een en ander omtrent hun eigenaardigheden vertellen.

Armzalig, half naakt redde ik ze uit de handen van jongens; twee nesten, één met drie groote veldkraaien het andere met drie kleine torenkraaitjes of kouwtjes. Gulzig verorberden ze iedere tien minuten beschuit in melk, en als ze mijn stem of stap maar hoorden was het een lawaai, dat je hooren en zien verging. Het eerste stapten de kleine kouwtjes uit het nest, zwak op de voetjes rolden ze eerst omver, doch zaten weldra op de stokjes der voliere. De groote veldkraaien bleven veel langer babies, waren 't warme nest niet uit te krijgen, werden dik en vet en dagelijks gulziger. Eindelijk waggelden ze log, onhandig rond, en eer ze besloten te vliegen vergingen er zeker weken. Aardig was het om te zien hoe de kouwtjes, hoewel veel ontwikkelder, de grooten als hun beschermers beschouwden, onder hun vleugels kropen en uit hun open snavel het brood hapten; vooral opmerkelijk, daar er in vrijheid groote vijandschap heerscht.

Jaapje, de lieveling, de dikste grootste veldkraai, hield er een speciaal vriendinnetje op na, waarvan hij onafscheidelijk was. Samen zaten ze in de regenbak, samen in een hoekje van de zonnetent, samen ondernamen ze expedities; vond Jaapje een regenworm, het kleintje kreeg zijn deel mee.

Met hun woonplaats waren ze buitengewoon ingenomen; zoo'n heerlijk ouderwetsch huis aan de rivier, met hooge populieren er naast, groote oude wallen op zij, een heerlijke uiterwaard vol regenwormen er vóór. En dan de tuin en de kerktoren, waar je familie en vrienden woonden. Van het dak namen ze letterlijk bezit, loerden over de dakgoot, wat er in de waranda voorviel en gooiden stukjes dakpan naar beneden. Ook was er een dak met grint, dat zoo leuk rinkelde op een glazen lantaarnraam, tot schrik van de bewoners!

Die heerlijke zomermaanden, als buiten in de open waranda de ontbijttafel gedekt werd! Dan loerde je totdat de meid naar de keuken was en dan begon de inspectie! Een groote hooge melkkan, waar Jaapje als hij op de teenen ging staan, met zijn uitgerekte hals net in kon. Die lekkere witte melk, die je bij je kraaienmoeder nooit gehad had! Dan was er een